

Les gens honorables excuses del “virrei”

Escrit per Maribel Nogue, articulista escriptora
dilluns, 8 de setembre de 2014 16:03

OPINIÓ

Un dels esdeveniments més sorprenents que ha serpentejat tot l'estiu en els escenaris de debat de la política, ja prou caldejada per la negativa de Mariano Rajoy a que el poble de Catalunya pugui dur a terme la consulta que porta tant d'esforços i temps anhelant, ha estat la confessió del qui va presidir el govern d'aquest mateix país durant 23 anys, rebent per aquesta raó el tractament de Molt Honorable.

A banda, **Jordi Pujol i Soley** ha estat tractat de “virrei” mercès a una biografia autoritzada que el periodista **Josep Antich** va publicar l'any 1994.

La confessió

La confessió del pare de la nissaga Pujol ha posat damunt la taula un dels fraus fiscals més punyents dels que hem viscut. Punyent per venir de qui –es suposa- havia de donar exemple

Les gens honorables excuses del “virrei”

Escrit per Maribel Nogue, articulista escriptora
dilluns, 8 de setembre de 2014 16:03

davant qui representa i per qui –suposadament- es governa. L’expressió grandiloqüent “Espanya ens roba” pronunciada des del Palau de la Generalitat i dirigida als governants de torn de l’estat, ressonava a les nostres oïdes com una bufetada a l’honor de tots els disciplinats contribuents que creiem que hem de pagar els nostres impostos per fer país, un país que estimem i del que ens sentim responsables.

El “tuf” d’una herència que no cola

Els diners no declarats, deia, feien referència a una herència que no havia tingut temps d’executar, és a dir, tramitar la seva acceptació i fer-la arribar als seus destinataris (com ara una filla del finat que va necessitar diners per l’etapa final de la seva vida). Però això no s’ho creu ningú. Com també costa de creure que no tingués coneixement de com s’administraven els bens i patrimoni de la seva família amb set fills a no ser que, en un acte premeditat, hagi optat per oferir-se ell de boc expiatori per tal de protegir la seva descendència. Ell, per ser qui és i per raons d’edat, no és probable que hagi d’anar a la presó.

Fills que no es volen fer grans

Si un fill és com cal, no hauria de permetre que el seu pare assumís responsabilitats concretes per un mateix, a no ser que –com a fills de papà- haguessin apostat –a consciència- de viure a la seva esquena, tot enriquint-se amb diner fàcil, simplement per ser qui és el seu pare i tenir el lloc responsabilitat en el govern que ostenta. En aquest cas, a banda d’aprofitar-se del tràfic d’influències, prevaricar i d’altres delictes, el que esdevenen són uns vividors i uns veritables mals fills.

Parla l'ex fiscal del cas Banca Catalana

A la llum han sortit afers foscos de la fallida de Banca Catalana. Segons ha explicat l'antic Fiscal **Carlos Jiménez Villarejo**, ja a l'any 1986 la Audiència de Barcelona va rebutjar el procés per entendre que no hi havia suficients indicis racionals de criminalitat en la actuació de Pujol. Una percepció que s'estendria fins a 1990, quan la mateixa Audiència va decretar el sobreseïment definitiu de la causa. Jiménez Villarejo ha explicat que el Tribunal es va equivocar en no donar la raó als fiscals i pensa que “hi havia una certa connivència per evitar que fos processat”, i ara ho estem pagant molt car, afirma.

Tergiversar el sentit de l'ètica

Però potser és encara més greu el que s'ha fet a través de la “Fundació Jordi Pujol, especialitzada en ètica política, doncs ha destruït el llegat cultural de la resistència antifranquista catalana del PSUC, el principal i, a voltes, gairebé l'únic partit que va resistir la veritat no pas poques vegades. Persones com **Manuel Sacristan, Josep Fontana, Feliu Formosa**

o

Francesc Vicenç

, amb una enorme solvència intel·lectual, sempre han arrossegat amargures i penúries infinitament superiors als dos anys de presó del banquer.

Proscrits i no restituïts

Amb motiu de la presentació de les Memòries de **Raimon Galí**, el diari “El País” reproduïa i recollia el 6 d'octubre de 2004 el següent: “Les universitats catalanes varen ser governades per professors marxistes de vàlua, com ara Manuel Sacristan i

Pierre Vilar

Les gens honorables excuses del “virrei”

Escrit per Maribel Nogue, articulista escriptora
dilluns, 8 de setembre de 2014 16:03

, que durant moltes generacions varen permetre triturar la nostra memòria històrica i varem impedir la joventut catalana de veure i jutjar rectament el seu passat”. Però, en una carta publicada al mateix diari el 16 d’octubre, l’admirat

Paco Fernández Buey

, ja difunt, va escriure una Carta al Director titulada “respecte a les persones i a les paraules”. Entre d’altres coses es deia: “la joventut catalana d’avui ha de saber, en primer lloc, que Manuel Sacristan i Pierre Vilar no varen “governar” mai les universitats catalanes, al contrari, varen ser censurats i perseguits pels qui –en aquell temps- governaven. En segon lloc, aquells marxistes no varen triturar la història ni impediren jutjar rectament el nostre passat, al contrari: la joventut de llavors varem aprendre la història de Catalunya llegint d’amagat (i contra els qui manaven veritablement) les obres de Pierre Vilar; i varem aprendre a jutjar rectament escoltant i llegint a Manuel Sacristan. També escoltant

Raimon

, que ens apropava a poetes com

Ausiàs March

o

Salvador

Espriu

, qui ens convidava a dir un NO valent, de rebel·lia, de no voler pertànyer a un món que ens ofegava...

Les dones silenciades, alguns noms

No puc passar per alt la aportació que va fer **Maria Aurèlia Capmany** sobre el paper de la dona a Catalunya, ni la enorme petjada que va deixar en moltes de nosaltres la intrèpida escriptora **Montserrat**

Roig

, amb retrats d’història i personatges inesborrables; tampoc a

Teresa Pàmies

que ens va explicar el paper a l’ombra que jugaren les dones en la clandestinitat de la lluita

Les gens honorables excuses del “virrei”

Escrit per Maribel Nogue, articulista escriptora
dilluns, 8 de setembre de 2014 16:03

antifranquista, ni l'enyorada

Maria-Mercè Marça

I i el seu compromís a favor de la llengua i el moviment feminista, ni la recentment traspassada

Montserrat Abelló

que -de la seva ploma- hem viscut feminisme i poesia agafades de la mà...

Rearmar-nos culturalment front un altre desencís

Em preocupa, com no, el desencís que planeja sobre tanta gent, un altre desencís acumulat en les nostres vides. Per això recupero de la nostra història tot allò que –malgrat haver-ho volgut situar en el bagul de l'oblit, sempre ha motivat la gent a tirar endavant. En aquest sentit em ve a la memòria, aquell Inici de càntic en el Temple, de **Salvador Espriu**, perquè amb nova falç seguem les males herbes que trobem en el camí, per cantar als joves llavis desclosos després de la foscor: “

Hem viscut

per salvar-vos els mots, per retornar-vos el nom de cada cosa, perquè seguíssiu el recte camí d'accés al ple domini de la terra. Cisternes seques esdevenen cims pujats per esglaons de lentes hores. Ara digueu. nosaltres escoltem les veus del vent per l'alta mar d'espigues. Ara digueu: ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble

”.

* He tingut en compte informació publicada a una editorial de Sin Permiso.